

The Effects of Internet Use on Political Participation

اثرات استفاده از اینترنت در مشارکت سیاسی

نویسنده گان : دکتر جی وودی استنلی (J. Woody Stanley, Ph.D)

دکتری مدیریت عمومی از دانشگاه کالیفرنیا جنوبی

مدیر تیم برنامه ریزی اجرایی دفتر مدیریت مشارکتی اداره بزرگراه فدرال

دکتر کریستوفر ویر (Christopher Weare, Ph.D)

عضو موسسه سیاست ملی کالیفرنیا

آدرس سایت مقاله :

http://insites.heinz.cmu.edu:8080/insites/events/past_events/conferences/index.html/democracy/bio/stanley.html

http://insites.heinz.cmu.edu:8080/insites/events/past_events/conferences/index.html/democracy/bio/stanley.html

چکیده

مقاله حاضر در پی روشن نمودن ارتباط فی مابین استفاده از اینترنت و مشارکت سیاسی است، در حالیکه نظریه پردازان اولیه، تأثیرات بالقوه اینترنت در بسیج افکار عمومی را بسیار ستوده‌اند تاکنون تحقیقات تجربی در ارائه شواهد مستند از چنین ارتباط موفق نبوده‌اند. مقاله حاضر این یافته‌های را از طریق تحلیل آزمایشی و کنکاشی آن لاین طی برنامه‌ریزی استراتژیک به چالش کشیده است. مباحثه بر پایه وب به موازات دستور جلسه و صندوق^۱ پیشنهادات معمول، شرکت کنندگان جدیدی را برای مشارکت در روند تصمیم‌گیری و اثرگذاری بر طیفی از موضوعات مورد بحث جذب نمود. این نتایج بیانگر این موضوع است که گسترش موفقیتها برای مشارکت می‌تواند صداهای جدیدی را جذب کند و در نتیجه محیط اطلاعاتی تصمیم‌گیرندگان را تغییر دهد.

کلید واژه‌ها: مشارکت سیاسی، سیاست برنامه ریزی، مردم سالاری الکترونی

مقدمه

دولتها شدیداً به سمت به کارگیری کاربریهای دولتی اینترنت پیش می‌روند. در کشور ایالات متحده، دولت مرکزی و حکومتهای ایالتی، سایتهای ورودی برای دسترسی مراجعین و شهروندان به اطلاعات و خدمات آن لاین را توسعه داده‌اند. (موسو، ویرو همکاران ۱۹۹۹، گانت و بورلی گانت ۲۰۰۲ و وست ۲۰۰۲) اخیراً دولت مرکزی اقدام به توسعه اساسی این تلاشها درکنار دیگر فعالیتها به وسیله ایجاد ورودی مرکزی قواعد دولتی برای تسهیل مشارکت در تمامی تصمیم‌گیریهای دولت نموده است (برندون و کارلتیز ۲۰۰۳). همچنین مؤسسات دولتی در سراسر دنیا حضور آن لاین خود را گسترش داده‌اند (نوریس، لاپورت، دمچک و همکاران ۲۰۰۲)

این پذیرش فناوری، بیانگر آنست که کارگزاران برگزیده و گردانندگان سطح بالای دولت تحت تأثیر پیش‌بینیهای خوش بینانه فن‌آوری قرار گرفته‌اند که توانایی فن‌آوری در کارا تر کردن و جوابگو بودن

دولت را ستوده و مشارکت شهروندان را با جذابتر ساختن اطلاعات سیاسی، کاهش هزینه‌های مشارکت و خلق موقعیتهای بیشتر برای درگیر شدن در آن تقویت می نماید. (گراسن ۱۹۹۵ نگروفونت ۱۹۹۵، کانسیل ۲۰۰۲).

علی رغم آن حجم شواهد جمع‌آوری شده تا امروز، در رابطه با تأثیرات تبادلات ارتباطی بر اساس اینترنت، سناریویی را ترسیم نموده که کمترنویدبخش است. مطالعات بسیاری به این نتیجه رسیده است که سیاست در اینترنت همان سیاست طبق معمول است. اینترنت در اصلاح عملکرد مبارزات سیاسی موفق نبوده است (هارفام ۱۹۹۹، سادو و جیمز ۱۹۹۹، مارگولیس و رزینک ۲۰۰۰).
اینترنت به صورت گسترده‌تری توسط اعضای سازمانهایی که در حال حاضر نیز در زمینه سیاست فعال هستند مورد استفاده قرار می‌گیرد و دسترسی آسانتر به اطلاعات به نظر نمی‌رسد که باعث مشارکت بیشتر شود. (دیویس ۱۹۹۹، میمر ۲۰۰۱).

درمورد عملکردهای داخلی دولت فاونتین (۲۰۰۱) دریافت که سخت‌گیریهای سیاسی و کاغذ بازی تلاشهای به کارگیری کاربردهای اینترنت در تسهیل همکاری بین سازمانی را مختل کرده است.
به طور کلی این رشته تحقیقات نشان میدهد که مراکز فعلی قدرت کاملاً قادرند به منظور پیشبرد اهداف خود، فن‌آوری را کنترل نمایند. در دسترس بودن اطلاعات و تبادلات ارزان به خودی خود تأثیرات قابل ملاحظه‌ای بر انتخاب افراد در مورد مشارکت سیاسی ندارد.

مقاله حاضر از طریق تحلیل تجربه FM CSA، این یافته‌های منفی را به چالش میکشد. در توسعه برنامه استراتژیک یک حکم پارلمانی، FM CSA خواستار شرکت عموم از طریق مباحثه‌ای «در وب» که به موازات صندوق پیشنهادات عادی برای نظرات مکتوب انجام می‌شد، گردید. این تجربه طبیعی غیرمعمول را پی سودمند برای مقایسه مستقیم استفاده از دو رسانه ارتباطی جایگزین فراهم نمود.
مقایسه نظرات دریافت شده به روش عادی با نظرات دریافت شده براساس مباحثه در «وب» نشانگر آنست که اینترنت در واقع باعث گسترش پهنه صداها در فرایند برنامه‌ریزی استراتژیک سازمان شده و به صورت بالقوه برخی افراد غیرفعال در امور سیاسی را برای مشارکت بسیج نموده است.

این نتایج در تحقیق پیمایشی که تأثیرات مشارکت کمی را با استفاده از اینترنت می‌یابد تصویر دقیقتری از مشارکت در عصر الکترونیک را ترسیم می‌نماید. اولاً این نکته را که چگونه فن‌آوریهای ارتباطی جدید بوسیله ایجاد شرایط مشارکت جدید بر سیاست تأثیر میگذارد را نشان می‌دهد.

در حالیکه استفاده از اینترنت در بین افراد فعال سیاسی متمرکز می‌ماند، اینترنت می‌تواند شبکه‌های سیاست‌گذاری را به روش روشنفکران سطح متوسط بگشاید، افراد فعالی سیاسی که بین علائق اجتماعی ناهمگون و کنکاشگاه‌های تصمیم‌گیری واسطه می‌شوند.

در حالیکه این تأثیر لزوماً اثری بر تعداد شهروندانی که از لحاظ سیاسی فعال هستند ندارد معهدا ارتباطات غالب را در شبکه‌های سیاست برهم زده و صداهاى جدیدی را در مباحثات سیاست‌گذاری معرفی می‌نماید. ثانیاً بررسی دقیق شرکت کنندگان در کنکاشهای خاص تصمیم‌گیری بیان میدارد که برخی از آنان از لحاظ سیاسی مبتدی هستند و جدیداً بوسیله موقعیت ایجاد شده برای اظهارنظرات خود بسیج شده‌اند. معهدا از نقطه نظر کلان این تعداد به قدری کم است که احتمالاً در پیمایش‌های استاندارد مقطعی، به حساب نمی‌آیند.

در هر صورت از نقطه نظر مدیران سازمان این تغییرات حاشیه‌ای در مشارکت، هنوز می‌تواند از لحاظ سیاسی پر اهمیت باشد. مقایسه به این صورت ادامه می‌یابد. بخش اول ادبیات مربوطه را بررسی می‌نماید و بر چالش‌های نظری و تجربی برای شناخت تأثیرات اجتماعی بر مشارکت سیاسی تکیه دارد. بخش بعدی روند برنامه‌ریزی استراتژی FM CSA را توصیف نموده و داده‌های جمع‌آوری شده از این آزمایش را ارائه می‌دهد. بخش سوم بهینه‌سازی مشارکت را در شکل عادی آن با مشارکت در مباحثه در «وب» مقایسه می‌نماید. علاوه بر آن، نتایج خود را با شواهد پیمایش‌های ملی که بیانگر فقدان تأثیرات قابل ملاحظه اینترنت است مقایسه می‌کند تا ریزه‌کاریهای روابط موجود در روند استفاده از اینترنت و مشارکت سیاسی را کند و کاو کند. با بحثی دربارهٔ پیامدهای این یافته‌ها و پیشنهاداتی برای تحقیقات بعدی کار را به پایان خواهیم برد. بحث بر سر تأثیرات اینترنت و دیگر اطلاعات و فن‌آوریهای ارتباطی بر مشارکت سیاسی به عنوان رقابتی بین نظریه‌های تقویت و بسیج به صورت گسترده‌ای شکل گرفته (دن ریگر، داتون و همکاران ۱۹۸۲؛ نوریس ۱۹۹۹) «فرضیه تقویت» بیان می‌دارد که فن‌آوریهای اطلاعات و ارتباطات از توزیع کنونی قدرت سیاسی حمایت می‌کند به

دلیل آنکه اشخاص و گروه‌های مؤثر که در حال حاضر در روند سیاسی فعال هستند قادرند انتشار، طرح و استفاده از فن‌آوریهای جدید را کنترل و از علائق پایدار خود حمایت نمایند.

در مقابل آن «فرضیه بسیج» استدلال میکند که علی‌رغم تلاشهای نخبگان، فن‌آوریهای ارتباطی جدید هزینه ارتباطات و درک اطلاعات را کاهش داده و موقعیتهای جالبتر جدیدی را برای مشارکت ایجاد می‌کند. بنابراین باعث تقویت گروه‌های جدید، افزایش مشارکت مردم سالانه میشود و شبکه‌های سیاسی‌ای را می‌گشاید که در غیر این صورت به سختی قابل نفوذ بودند.

تحقیق در مورد ابتکارات قبلی فن‌آوریهای اطلاعات و ارتباطات مانند کامپیوترها، شبکه عادی و کابلی تلویزیون در بیشتر مواقع از «فرضیه تقویت» حمایت نموده‌اند (دن ریگر، دوتون و همکاران ۱۹۸۲؛ دوتون، بلامر و همکاران ۱۹۸۷؛ آبرامسون، آرترتون و همکاران ۱۹۸۸ استرینر ۱۹۹۷). قسمت عمده تحقیقات تجربی در زمینه اینترنت و سیاست به نتایج مشابهی رسیده است و هیچ دلیلی را که دال بر وقوع انقلاب در مشارکت مردم سالارانه و گشایش سیاسی باشد را نیافته است.

به عنوان مثال پیمایش وسیع دیویس ۱۹۹۹ درباره استفاده از اینترنت در مبارزات سیاسی و تماس با مسوولین دولتی نشان میدهد که فناوری اصولاً به ساختارهای موجود قدرت بهره می‌رساند درحالیکه مقابله با فرضیه تقویت، چهارچوبی مفید برای تحلیلهای اولیه در مورد اینترنت بود، بر ارتباط پیچیده بین فناوری و مشارکت نقابی گذاشته و بنابراین پیشرفتهای تجربی و نظری را به تأخیر می‌اندازد.

از همه مهمتر آنکه دو فرضیه، ژست یک دوگانگی کاذب را دارد. تأثیرات تقویت و تأثیرات بسیج دوسویه‌هایی مانع الجمع نیستند. دسترسی به اینترنت میتواند برخی از افراد را بسیج کند که در اعمال مشارکتی جدید در مناطق سیاسی خاصی مانند برگزاری اعتراضات شرکت نمایند.

در همان زمان در دیگر حوزه‌ها، نخبگان سیاسی ممکنست به صورت استراتژیک از اینترنت استفاده نمایند تا موقعیت سیاسی خود را حفظ و یا تقویت نمایند. هنگامیکه شخص در نظر داشته باشد که هم اینترنت و هم مشارکت سیاسی، مفاهیمی چند بعدی هستند، روشن می‌شود که فن‌آوری میتواند به ترکیبی از تأثیرات بالقوه در زمینه مشارکت رهنمون شود. اینترنت صحنه‌ای بدون مارک برای ارتباطات است که کاربردهای متنوعی دارد و به صورت بالقوه با رسانه‌های معمول مانند تلویزیون، فناوریهای مانند تلفن، ارتباطات گروهی مانند کنفرانس تصویری و فن‌آوریهای جمع‌آوری اطلاعات مانند سنجش

افکار بوسیله تلفن رقابت می‌نماید. (وی یر ۲۰۰۲) در همان زمان مشارکت مردم سالارانه، شامل انواع گوناگونی از سازمانهای واسطه (مثلاً احزاب سیاسی، گروه‌های علاقمند) اعمال مشارکتی (مانند رأی دادن، کارمبارزاتی، تماس با مسئولان) و اهدافی برای تأثیرگذاری (مانند نمایندگان سیاسی و مسئولین سازمانی در سطح محلی و ملی) میشود. (نوریس ۲۰۰۲) در نتیجه ارزیابی مشارکت بر اساس فن‌آوریهای نیازمند برنامه تحقیقاتی وسیعتری برای بررسی حلقه‌های متعدد و تعادل دقیق تأثیرات مثبت و منفی فن‌آوری در بافتهای متفاوت است (وی یر ۲۰۰۲)

وربا، شلوزمان و بریدی (۱۹۹۵) سه دلیل کلیدی را برای اینکه چرا اشخاص مشارکت نمی‌کنند را پیشنهاد می‌کند:

فقدان انگیزه، فقدان ظرفیت انجام آن و یا فقدان موقعیت.

مطالعات تجربی این عوامل مجزا درباره مشارکت، تصویر متنوع‌تری را از گوش‌های فن‌آوری ارائه می‌دهد. چنین به نظر می‌رسد که اثرات اطلاعاتی و ارتباطی اینترنت، کمترین احتمال اثرگذاری بر انگیزه‌های شخصی را با علم بر یافته‌های مستمر از نقش محوری که موقعیت اقتصادی - اجتماعی در توضیح مشارکت دارد، داشته باشد. (ورباونی ۱۹۷۲؛ وربا شلوزمان و همکاران ۱۹۹۵)

با استفاده از روندهای تاریخی و اطلاعات یافته شده از مطالعه رأی‌گیری ملی، بیمبر (۲۰۰۱) برخلاف مدل بخردانه در مورد کسب اطلاعات بحث میکند که در آن در دسترس بودن بیشتر اطلاعات باعث تحقیق بیشتر و استفاده از آن اطلاعات برای اهداف سیاسی می‌شود.

در مقابل، وی بیان میدارد که قابل دسترس بودن اطلاعات میتواند اثرات کیفی بیشتری بر ادراک روانی اطلاعات سیاسی و تأثیرات طولانی‌تری بر انگیزه‌ها داشته باشد.

اینترنت میتواند در قابلیت شخص برای مشارکت از طریق چندین راه اثرگذار.

هزینه‌های ارتباطات مانعی محدودیت‌زا است و مطالعات نشان داده است که پست الکترونیکی باعث فرستاده شدن رگباری از پیامها به کنگره شده است (دیویس ۱۹۹۹، گلداسیت ۲۰۰۱)

اما این نکته نامشخص است که چه میزان از این پستهای الکترونیکی بوسیله کسانی فرستاده می‌شود که قبلاً نیز چنین تماسهایی را از طریق دیگر رسانه‌ها از کنگره می‌گرفتند و چه مقدار از آنها توسط افرادی است که قبلاً غیرفعال بوده‌اند.

سؤال اساسی تر آنست که آیا اینترنت کنکاشهایی را فراهم می‌سازد که در آن افراد بتوانند مهارت‌های مورد نیاز شهروندی را برای مشارکت کسب نمایند (بریدی، و ریا و همکاران ۱۹۹۵)

برخی بحث می‌کنند که مباحثات آن لاین اغلب بوسیله تعدادی از افراد تحت الشعاع قرار می‌گیرد و از ژرف‌نگری واقعی حمایت نمی‌کند. (ویلهم ۱۹۹۸) در مقابل آن دالبرگ (۲۰۰۱) دریافته است که گفتمان آن لاین در برنامه مقدماتی مردم سالای اینترنتی، باعث تسهیل تبادل آزاد و صادقانه شده و موقعیتهای مساوی برای تمامی شرکت کنندگان را فراهم می‌نماید.

کلی تر از آن، دیگران خاطر نشان می‌سازند که توانایی اشخاص برای تعبیر و تفسیر اطلاعات جدید به طرز فکرها و عادات قبلی آنان بستگی دارد. در نتیجه افرادی که در حال حاضر از لحاظ اطلاعاتی غنی هستند ممکن است در بهترین موقعیت برای افزایش قابلیت خود باشند که باعث حق عدم تساوی بیشتر در دسترسی به اطلاعات می‌شود. (بیمبر ۲۰۰۱)

اینترنت همچنین ممکن است بوسیله تسهیل اعمال گروهی، قابلیت را بالا ببرد (اولسون ۱۹۷۱).

ادبیات در مورد کار مشارکتی نشان میدهد که ارتباطات فی‌مابین افراد در رابطه با نقش آنان در اهداف گروهی برای فائق آمدن بر مسئله سوءاستفاده، حیاتی است (می سی ۱۹۹۱، سل و ویلسون ۱۹۹۱، کمپیون و جان ۱۹۹۹).

شواهدی از اشکال جدید سازمانهای هواداری و مخالف که بوسیله تبادلات اینترنتی حمایت می‌شوند بیان میدارد که اینترنت در واقع نیازهای ارتباطی درون سازمانی را تسهیل می‌کند. (برنیارد و سیپلون ۲۰۰۲؛ نوریس ۲۰۰۲).

فرصت‌ها و موفقیت‌ها

تأثیر اینترنت بر فرصتهای مشارکت، کمتر روشن است. درحالی‌که پیدایش شکل‌های جدید و سیاست‌های مخالف و موافق، فرصتهای جدیدی را ایجاد نموده است، موقعیتهای مشارکتی مصوب دولت کم است. طرح ورودیهای اینترنت بیشتر بر کاربردهای اطلاعاتی و انفعالی دولت اینترنتی متمرکز است که رأی دهندگان را بیشتر به عنوان مشتری میبیند و نه شرکت کنندگان فعالی در فرایند تصمیم‌گیری (موسو، وی پرو همکاران ۱۹۹۹؛ مون ۲۰۰۲).

خلق قواعد و ابتکارات مشابه در سطوح دولتی و ایالتی می‌تواند این نتایج اولیه را عکس نماید. معهذاً ادبیات در مورد فرایند سیاستگذاری، راهنمای محکمی دربارهٔ ابعاد، جهت تأثیرات، افزایش فرصتها از طریق فرایندهای اینترنت فراهم نمی‌نماید. شبکه‌های موضوعی، گروه‌های علاقمند، مسئولین انتخابی، و سیاستگذارانی که حوزه‌های سیاسی خاصی را تحت الشعاع قرار میدهند به صورت تاریخی نسبت به افراد بیرون از دایرهٔ خود، بسته و خصمانه بوده‌اند. (کینگدون ۱۹۸۴؛ مارش ۱۹۹۸)

تلاشهایی برای دسترسی به رأی دهندگان جدید از طریق اینترنت ممکنست اهرمی برای بازکردن این شبکه‌های موضوعی باشد.

تغییرات قانون گذاری که در گذشته حکم به پاسخگویی در قبال گروه‌های بیرونی را داده به صورتی موفقیت‌آمیز سیاستگذاران محیط زیست را به روی گروه‌های حافظ محیط زیست گشود و باعث تغییر در نتایج سیاسی شد. (نال، مک کوینز و همکاران ۱۹۸۴ و اسپایک ۱۹۹۹).

اما دیگر تلاشها برای گشودن شبکه‌های سیاستگذاری بسته مثلاً از طریق جلسات علنی با موقعیت کمتری روبرو بوده‌اند چراکه مسئولین مرتباً سعی در احتراز از پیش‌نیازهای این کار دارند (کاولی ۱۹۹۲؛ الونی و توماس ۱۹۹۵).

مشارکت عمومی همچنين میتواند بوسیله مجریانی که بدان باور ندارند تحت الشعاع قرار بگیرد. اعمال کردن کارهایی که مشارکت بیشتر مردم را ترغیب مینماید ممکنست نقش مدیران و مسئولان کار را تعیین نماید و یا آن را کاهش دهد، یعنی مشارکت در قدرت که پذیرش آن برای بسیاری، راحت نیست. (والترز، آیددلت و همکاران ۲۰۰۰)

علاوه بر آن، مسئولین اغلب، شرکت کنندگان بالقوهٔ دیگر را به صورت بی‌علاقه و یا کم‌علاقه به نفع شخصی خود به جای منافع عمومی می‌بینند. ارزیابی تجربی تأثیرات اینترنت به دلیل کوچک بودن میزان تأثیرات اجتماعی که محققین بدنبال ارزیابی آن هستند، پیچیده‌تر می‌شود.

مدل اجتماعی - اقتصادی مشارکت سیاسی یکی از قدرتمندترین یافته‌های در ادبیات علوم سیاسی است که بیان میدارد استفاده از فن‌آوریهای ارتباطی میتواند در بهترین حالت خود ارزش توضیح اضافی محدودی داشته باشد (درباونی ۱۹۷۲، شلورفان و همکاران ۱۹۹۵)

اطلاعات گردآوری شده پیمایش رأی‌گیری ملی (NES) که از ۱۹۴۸ به صورت دوسالانه انجام شده است، روندهای تاریخی مهمی را در مبارزات مرتبط با مشارکت که به وسیله درگیر شدن در یکی از پنج فعالیت مشارکتی اندازه‌گیری می‌شود را نشان می‌دهد. علی‌رغم پیدایش تلویزیون، تلویزیون کابلی، نمازها و دیگر فناوریهای ارتباطی جدید، مشارکت مبارزاتی به صورت میانگین چیزی در حدود ۳۲/۵٪ بوده است، اگرچه اوج آن را در سالهای رأی‌گیری ریاست جمهوری کنترل نمائیم (پوتنام ۲۰۰۰) در مقابل بحث مستدلی را مطرح نموده ایم. براساس داده‌های پیمایش ما شاهد کاهش تاریخی مهمی در زمینه فعالیتهای مشارکت سیاسی بوده‌ایم که شامل رأی دادن، تماس با مسئولین و عضویت در سازمانهای ملی بوده است.

در مورد تماس با نمایندگان سیاسی، میزان مشارکت از ۱۹۷۳ تا ۱۹۹۳ حدود ۲۳ درصد کاهش داشته است (پوتنام ۲۰۰۰ ص ۴۵) وی بیان می‌دارد که تا حدود ۱۵ درصد از این کاهش میتواند به دلیل افزایش تماشای تلویزیون باشد (پوتنام ۲۰۰۰ ص ۲۲۹)

حدود ۱۷٪ از شرکت کنندگان در پیمایش ۱۹۷۳ با مسئولین سیاسی تماس می‌گرفته‌اند با در نظر این موضوع به طور کلی در طول دوره بیست ساله، کاهشی یک درصدی در این زمینه داشته‌ایم. با در نظر گرفتن این موضوع که در حال حاضر اینترنت فن‌آوری است که بسیار کمتر از تلویزیون در دهه ۱۹۷۰ جا افتاده است و تأثیرات آن مدت زمان بسیار کمتری را برای رشد داشته است باید حتی تأثیرات قابل اندازه‌گیری کمتری را انتظار داشته باشیم.

مقاله حاضر به ادبیات تحقیق در باب اینترنت و مشارکت به دو روش کمک می‌کند.

اول آنکه از بررسی تأثیرات تفصیلی اینترنت از طریق تغییرات در قابلیت‌ها و یا انگیزه‌های شخصی فراتر رفته و تأثیرات اینترنت را از طریق ایجاد موقعیتهای خاص برای مشارکت بررسی می‌نماید.

شناخت این تأثیرات فناوری همانگونه که دولت به تجربه کنکاشهای مشارکتی براساس اینترنت ادامه می‌دهد به صورت فزاینده‌ای با اهمیت می‌شود. دوم آنکه تمرکز بر کنکاشهای تصمیم‌گیری، تجزیه و تحلیل خالص‌تری از شرکت کنندگان را فراهم می‌نماید و در نتیجه احتمال تشخیص تأثیرات کوچک اینترنت را افزایش می‌دهد.

داده‌ها و فرایند سیاست برنامه‌ریزی ۲۰۱۰

در سال ۱۹۹۹، کنگره به مرگ و میرهای ناشی از اتومبیل بدین گونه عکس‌العمل نشان داد که ایجاد سازمان دولتی امنیت حمل و نقل (FM CSA) بوسیله وزارت حمل و نقل امریکا را تصویب نمود. قانون مصوب کنگره حکم به تدوین استراتژی درازمدت برای بهبود امنیت رانندگان و سیستم ترابری به سازمان جدید نمود.

اعضاء FM CSA (که شامل یکی از نویسندگان مقاله حاضر نیز می‌شود) به دنبال طرح فرایند برنامه‌ریزی باز و جامعی بودند که امکان مشارکت زود و مستمر تمامی گروه‌های علاقمند را فراهم نماید. (آگوست ۲۰۰۰، FM CSA)

به منظور دریافت پیشنهادات و نظرات مکتوب در همان زمان و به منظور ترغیب مباحثه بین شرکت کنندگان که شامل کارکنان سازمان نیز می‌شد، گردانندگان سازمان تصمیم به برقراری بحثی موازی در اینترنت نمودند. برای این هدف وب سایتی با نام «سایت برنامه‌ریزی اجرایی و استراتژی ۲۰۱۰» (استراتژی ۲۰۱۰) طراحی شد.

این سایت دسترسی به پیش‌نویس برنامه‌ها، گزارشات و اطلاعات زمینه‌ای از قبیل خلاصه‌ای از ارزیابی تصادفات را فراهم می‌نمود. همچنین شامل بحث تعاملی دوطرفه بود.

از صفحه "homepage" سایت بازدیدکنندگان می‌توانستند از میان گزینه‌های مختلف انتخاب نمایند. گزینه بحث به دسترسی از پیامها منتهی میشد. بازدیدکنندگان می‌توانستند یا پیامی را تحت الشعاع موضوع جدید بحث، مطرح نمایند و یا به پیامهای موجود پاسخ دهند.

آنان همچنین می‌توانستند پیامی الکترونیکی را به صندوق پیشنهادات از طریق لینک موجود در وب سایت ارسال نمایند.

علاوه بر بحث غیرهمزمان، تعامل شرکت کنندگان از طریق مؤلفه پاسخ به پستهای الکترونیکی که پیامهای جدید را به صورت روزانه به تمامی بازدیدکنندگان ثبت شده ارسال می‌نمود برانگیخته و ترغیب می‌شد. در آغاز فرایند، بحث تعاملی، گرداننده‌ای نداشت اما پاسخ به پیشنهادات اولیه، FM CSA یک رشته اصول مورد توافق و قوانین بحث را تدوین و شروع به متعادل سازی بحث نمود که باعث حذف بعضی از پیامها شد. استنلی (۲۰۰۲)

گرچه بحث اینترنتی از لحاظ قانونی مانند ارائه مکتوب به سازمان نبود، FM CSA در اعلامیه خود تعهد نمود تمامی نظرات مطرح شده از طریق وب را مورد بررسی قرار دهد. هم اظهارنظرات مکتوب و هم بحث اینترنتی از آگوست ۲۰۰۰ تا می ۲۰۰۱ طی مرحله نظرات مقدماتی، انتشار پیش‌نویس برنامه و دوره اظهارنظر درباره پیش‌نویس برنامه در جریان بود.

۱۰۰ نفر حقیقی و حقوقی کلاً ۱۰۲ پیام به صورت مکتوب و ۱۱۶ نفر مشخص و با نام و نشان ۳۳۹ پیام به سایت «استراتژی ۲۰۱۰» و ۱۷۷ نفر به صورت ناشناس در مجموع ۵۱۶ پیام به سایت مربوطه ارسال نمودند. از این تعداد ۶۵ پیام حذف شد به دلیل آنکه قوانین تعریف شده بحث را زیرپا گذاشته بودند و ۴۵۱ پیام باقی ماند، ۱۰ نفر دیگر ثبت نام نموده و بحث را از طریق آماده باش خودکار پست الکترونیکی دنبال کردند اما پیامی نفرستادند.

سایت همچنین اطلاعات را download (بارگزاری) کرده و نظرات دیگران را مرور می‌نمود. بیش از ۵۰۰۰ نسخه از اسناد و مقالات زمینه‌ای شامل ۲۵۰۰ نسخه از پیش‌نویس برنامه استراتژیک، بارگزاری شده بود. در فوریه ۲۰۰۱ یک ماه قبل از پایان ضرب العجل اظهارنظرات در مورد پیش‌نویس برنامه، این سایت ۶۷۵۰ بازدیدکننده داشت که به طور متوسط ۲۴۱ بازدیدکننده در روز بود. تحلیل موضوعی برای بررسی مؤلفه‌های بافتی پیامها مانند وابستگی شرکت کننده و موضوعات مطرح شده در تبادلات مکتوب صورت گرفت. واحد تحلیل، کل پیام فرستاده شده به دفتر و یا وب سایت بود. شرکت کنندگان بوسیله وابستگی‌های سازمانی خود طبقه‌بندی شدند.

بر اساس مرور ادبیات می‌دانستیم که مشارکت در چنین مباحثاتی به طرف مراجعین عادی سازمان و نمایندگان گروه‌های علاقمند، اعضای مثلث آهنی از زیرمجموعه‌های دولت گرایش خواهد داشت.

این شامل صنعت، دولتها و گروه‌هایی مانند انجمن کامیونداران امریکا و انجمن اتوبوس رانی امریکا میشود. بخش صنعت شامل ترابریهای موتوری، تأمین کنندگان آنها و مشتریان آنها می‌شود در حالیکه دولتها شامل گردانندگان دولت فدرال است.

نتایج

برای بررسی میزان تأثیرگذاری ارتباطات اینترنتی بر مشارکت در این برنامه استراتژیک و میزانی که اینترنت کارهای مشارکتی جدید را در افرادی که قبلاً غیرفعال بوده‌اند ایجاد کرده با مقایسه نوشته‌هایی که به صندوق پیشنهادات رسیده بود با پیامهایی که در مباحثات وب مطرح شده بود، شروع نمودیم. به طور کلی داده‌ها از این امر حکایت داشتند که مباحثه اینترنتی در واقع باعث گسترش شرکت در جریان برنامه‌ریزی FM CSA شده و احتمالاً کارهای مشارکتی جدیدی را جذب نموده است. مشخصات پیامهای تسلیم شده بر وب سایت «استراتژی ۲۰۱۰» با مکتوبات تسلیم شده به صندوق پیشنهادات در تعدادی از ابعاد مهم با یکدیگر متفاوت بودند. اولاً شخصیت شرکت کنندگان در مباحثه اینترنتی با افرادی که در صندوق پیشنهادات اظهار نظر کرده بودند متفاوت بود.

مقایسه با دیگر صندوقهای پیشنهادات FM CSA

این امکان وجود دارد که افرادی که در وب سایت «استراتژی ۲۰۱۰» شرکت نمودند قبلاً در صندوقهای پیشنهادات نظر خود را اعلام می‌کرده‌اند و تفاوت‌های مشاهده شده این دو در نتیجه انتخاب شخصی شرکت کنندگان در دو کنکاش مذکور است.

برای بررسی این امکان، ما مشارکت در تمامی صندوقهای پیشنهادات FM CSA که در طول سال از آغاز فوریه ۲۰۰۰ باز شده بود و از سهامداران خواسته شده بود نظرات خود را در آن اعلام نمایند را مورد مطالعه قرار دادیم.

هیچکدام از این صندوقها گزینه‌های مباحثه‌ای اینترنتی را ارائه نداده‌اند. فهرستی از این صندوقها در جدول ۲ آورده شده است. وب سایت «استراتژی ۲۰۱۰» و صندوق پیشنهادات کلاً ۵۵۳ اظهار نظر را دریافت کرده بود.

این میزان در مقایسه با اکثر تقاضاها برای دریافت نظرات بسیار بیشتر است هرچند که دو صندوق از این مورد بیشتر نظر دریافت کرده بودند. آن دو که قانونگذاری در رابطه با استانداردهای گواهینامه راندگی تجاری و تقاضا برای ایجاد طرح آزمایشی برای رانندگان زیر ۲۱ سال بود موقعیتهای خاصی بودند که نیازه بحث بیشتری دارد و بعداً به آن پرداخته خواهد شد. پاسخگویی‌ها به ۱۴ صندوق دیگر را با پاسخگویی‌ها به اعلامیه استراتژی ۲۰۱۰ مقایسه می‌کنیم.

در میان این گروه، پاسخها به «استراتژی ۲۰۱۰» شاخص است چرا که هم سطح مشارکت بالاتر و هم بیانگر گستردگی بیشتر در میان شرکت کنندگان است.

اظهارنظرات برای بیشترین تصمیم‌گیریهای عادی، اطلاعیه‌ها و معافیتها، کم است به جز طرح آزمایشی رانندگان جوان هیچ اطلاعیه‌ای بیش از شش پیام دریافت نکرد. علاوه بر آن همانطور که در جدول ۳ دیده میشود الگوی آنها تحت الشعاع گروه‌های علاقمند و صنعت است.

اطلاعیه‌های قانونگذاریهای پیشنهادی (ANPRM, NPRM)، در مقابل علاقه بیشتری را ایجاد کرده و اظهارنظراتی از شرکت کنندگان غیراستاندارد دریافت نموده است. با در نظر گرفتن این موضوع که قانونگذاری، تصمیم مهمی است و به صورت گسترده‌ای بر کل صنعت و جامعه تأثیر می‌گذارد، این علاقه بیشتر، تعجب‌انگیز نیست.

معهدا حتی این صندوقهای پیشنهادات هم تحت استماع سهامداران سنتی هستند و کامیون‌داران تجاری اظهارنظری ننموده‌اند. براساس این مقایسه‌ها به نظر میرسد که وب سایت «استراتژی ۲۰۱۰» به صورتی موفقیت‌آمیز شرکت کنندگان بیشتر و جدیدی را به فرایند سیاستگذاری FM CSA نسبت به صندوق پیشنهادات به روش سنتی در طول زمان جذب نموده است.

صندوق پیشنهادات «استراتژی ۲۰۱۰» به دو صندوق مطرح شده در بالا شبیه‌تراست که در آن هرکدام علاقه بیشتری از صندوق ۲۰۱۰ ایجاد کرده بودند اما با در نظر گرفتن خصوصیات دیگر صندوقها به این نتیجه می‌رسیم که مباحثه اینترنتی نقشی مؤثر در جذب شرکت کنندگان جدید و متفاوت ایفا مینماید. در صندوق پیشنهادات در مورد استانداردهای گواهینامه رانندگی تجاری (گواهینامه پایه ۲) تعداد زیادی از اظهارنظرات گول زنده است. فقط حدود صدتا از این اظهارنظرات اظهاراتی منحصر به فرد است. بیش از ۶۷۵ عدد از نامه‌ها به صندوق، کپی‌نامه رانندگان تجاری بود که اعضاء اتحادیه حمل و نقل بودند گرچه نامه نویسی به روشی منسجم و گروهی شکل مهم از مشارکت است، شمارش نامه‌ها به عنوان نظرات شخصی باعث غلو اهمیت آن از نقطه نظر تصمیم‌گیریهای سازمان می‌گردد.

بدون در نظر گرفتن این دسته نامه‌ها، پراکندگی منبع اظهارنظرها شبیه به دیگر قانونگذاریهاست و به اندازه اظهارات در «استراتژی ۲۰۱۰» دارای گستردگی نیست. صندوق پیشنهادات در رابطه با طرح آزمایشی پیشنهادی برای کاهش سن رانندگی تجاری (پایه ۲) به ۱۸ سالگی، داستان دیگری است.

براساس نمونه‌گیری تصادفی از اظهارنظرات، درصد بسیار بالایی از نظرات از طرف اشخاصی بود که نقطه نظر شخصی خود را مطرح کرده بودند.

این میزان مشارکت از طرف افراد به نظر می‌رسد که به دلیل پوشش رسانه‌ای ایجاد شده باشد. یک تحقیق در طول ۱۵ ماه بعد از تقاضا برای اظهار نظرات، ۴۷ داستان و سه مقاله سردبیر را در رسانه در زمینه طرح آزمایشی پیشنهادی برای رانندگان جوان شناسایی نمود.

در مقابل آن حتی یک داستان هم در رابطه با استراتژی ۲۰۱۰ در رسانه‌ها نمی‌توان یافت. به نظر می‌رسد که اینترنت نیز نقشی در این زمینه بازی می‌کند. اکثریت نظرات فرستاده شده بوسیله اشخاص یعنی ۷۵٪ در نمونه ما بوسیله پست الکترونیکی به صندوق پیشنهادات الکترونیک dot فرستاده شده‌اند. گرچه برای برنامه طرح آزمایشی رانندگان جوان، پوشش رسانه‌ای باعث بالابردن میزان اظهارنظرات شد اما به میزان زیادی حوزه بحث را گسترش نداد.

تقریباً تمامی اظهارات از طرف شرکت کنندگان غیراستاندارد، تقریباً تمامی اظهارات از طرف شرکت کنندگان غیراستاندارد، پاراگرافهایی کوتاه در بیان مخالفت افراد با پیشنهادیه بودند. مانند وب سایت استراتژی ۲۰۱۰، در آنها نه ایده جدیدی مطرح شده بود و نه تعاملی میان صاحب نظران صورت گرفته بود. به طور خلاصه این مقایسه با دیگر صندوقهای پیشنهاد FM CSA بیان می‌دارد که موقعیتهای مباحثات اینترنتی بخش کافی اما غیرضروری برای گسترش میزان و طیف اظهارات است. پوشش خبری سازمانهای واسطه و دسترسی به پست الکترونیکی نیز نقشی اساسی در تسهیل مشارکت دارد. معهدا وب سایت استراتژی ۲۰۱۰ طیفی بیشتر و وسیعتر از اظهارات نسبت به دیگر تصمیمات استاندارد درباره موضوعات مورد نظر را برانگیخت.

این احتمال کم است که موضوع برنامه‌ریزی استراتژی ۲۰۱۰ جذابیت وسیعتری داشته و در نتیجه علاقه بیشتری را برانگیزد. برنامه‌ریزی استراتژیک، کاری غامض و قابل فهم خواص است و اصولاً مورد توجه صاحبان صنعت قرار می‌گیرد که از هدایت کاری آینده سازمان بیشترین بهره را می‌برند.

در حقیقت کارهای برنامه‌ریزی استراتژیک قبلی Dot توجه کمی را برانگیخت.

این برداشت از تأثیرات مشارکتی وب سایت استراتژی ۲۰۱۰ بوسیله ارزیابی از یک آزمایش مشابه بوسیله سازمان حمایت از محیط زیست حمایت شد. (بی پرل ۲۰۰۲).

در جولای ۲۰۰۱، سازمان حفاظت از محیط زیست برنامه گفت‌وگو الکترونیکی به مدت ۲ هفته برای بحث دربارهٔ سیاست‌های مشارکت عمومی برگزار کرد، ۱۱۶۶ نفر در گفت‌وگو شرکت کردند که ۳۰۹ نفر از آنها به پیمایش پاسخ دادند. در حالیکه گفت‌وگو بوضوح تحت الشعاع کارکنان سازمان، گروه‌های محیط زیست و مسئولین صنعت بود که در نهایت در سیاستگذاری سازمان محیط زیست نقش داشته‌اند، این گفت‌وگو، تعدادی اعضای جدید را نیز به خود جذب کرد. دوازده درصد از شرکت کنندگان در پیمایش هیچ تماسی با پنج سال گذشته با سازمان محیط زیست نداشته‌اند و بیست و دو درصد با سیاست‌های سازمان در رابطه با مشارکت عمومی آشنا نبودند.

در همان زمان شواهد در مورد اینکه آیا گفت‌وگو اینترنتی باعث بسیج غیرفعالان سیاسی شده باشد، قاطع و مسلم نیست. هیچ سؤال خاصی در مورد فعالیت سیاسی گذشته افراد پرسیده نشد معجزاً ترکیب و نگارش شرکت کنندگان در گفت‌وگو به سمت سفیدپوستان با تحصیلات بالا سنگینی داشت که بخشی از جمعیت هستند که احتمالاً در اینگونه مباحثات شرکت می‌کنند.

در حالیکه داده‌ها بیانگر آنست که مباحثه اینترنتی مشارکت جدید و متفاوتی را به چنین کنکاشی جذب کرده است، ما فاقد شواهد مستقیم دربارهٔ فعالیت‌های سیاسی قبلی شرکت کنندگان هستیم.

بنابراین، این امکان وجود ندارد که نتایجی محکم در رابطه با این موضوع بیان کنیم که آیا مباحث اینترنتی باعث جذب افرادی شده که از لحاظ سیاسی فعال هستند و از این موفقیت استفاده کرده‌اند تا نظرات خود را اعلام کنند و یا اینکه افراد غیرفعال بوسیله این فرصت برای مشارکت بسیج شده‌اند.

البته مقایسه نتایج تحلیل‌های پیمایشی دربارهٔ تأثیر اینترنت بر مشارکت می‌تواند بصیرتی را دربارهٔ تجربه سیاسی مشارکت در مباحثه وب فراهم نماید. با استفاده از داده‌های NES «بیمبر» بر گزینه‌ای مجزا دربارهٔ اینکه آیا مشارکت در یک و یا تعدادی از فعالیت‌های مبارزاتی انجام میشود یا خیر، متمرکز شد و دریافت که استفاده از اینترنت برای گردآوری اطلاعات سیاسی احتمال مشارکت را افزایش نمی‌دهد. در نگاه اول به نظر میرسد که این نتایج با شواهد مطرح شده در اینجا در تضاد باشد. کاربران اینترنتی احتمال بیشتری در مشارکت سیاسی در مقایسه با غیرکاربران اینترنتی ندارند.

چرا باید هدف قرارداد آنان در مباحثات اینترنتی، باعث افزایش تعداد اظهارنظرات دریافتی در طی فرایند «استراتژی ۲۰۱۰» شود؟

نتایج می‌تواند با یکدیگر وفق داده شود اگر که فرض کنیم شرکت کنندگان در مباحثه وب «استراتژی ۲۰۱۰» قبل از آن هم از لحاظ سیاسی فعال بوده‌اند. در این حالت مشارکت در مباحث اینترنتی بیانگر عمیق‌تر نمودن مشارکت و نه وسیع‌تر نمودن آنست. این قرائت بیان میدارد که اینترنت در جذب مشارکت افرادی که در حال حاضر نیز فعال هستند از برانگیختن مشارکت غیرفعالان مؤثرتر است تا این فعالان در حوزه‌های دیگری نیز فعال شوند. نتایج «بیمبر» همچنین می‌تواند با نتایج ما وفق داده شود با شناخت این موضوع که میزان تأثیر احتمالی بسیج غیرفعالان سیاسی از منظر کلان، کم است. اگر ده درصد از پاسخ دهندگان غیراستاندارد قبلاً از لحاظ سیاسی غیرفعال بوده‌اند در آن صورت مباحثه اینترنتی فقط ۳۵ مشارکت جدید را برانگیخته است.

این تعداد در مقایسه با تعداد کلی شرکت کنندگان رنگ می‌بازد. در حدود ۲۱۲ میلیون بزرگسال در سنین رأی دادن در ایالات متحده وجود دارد. داده‌های NES بیان می‌دارد که تقریباً یک چهارم آنان یعنی حدود پنجاه میلیون ممکنست هر ساله با مسئولین تماس گیرند. دهها هزار از چنین تجربیات موفقیت‌مورد نیاز است تا بتوان یک درصد افزایش در تعداد کل افراد تماس گیرنده با مسئولین داشت. هزاران مورد تجربیات موفقیت‌آمیز مانند اینها، از نقطه نظر طرفداران مردم سالاری الکترونیکی موفقیتی عظیم خواهد بود که به صورتی قابل ملاحظه بر کیفیت و کمیت نظرات دریافت شده بوسیله تصمیم‌گیرندگان سازمان بیافزاید.

معهدا تمیزدادن چنین افزایشی از طریق داده‌های پیمایشی بسیار مشکل است.

با نسخه برداری از مدلی شبیه به مدل «بیمبر» (۲۰۰۱) و استفاده از همان داده‌های NES، محاسبه نمودیم که شانس کمی یعنی چیزی حدود ۲۰٪ وجود دارد که با صحت، تأثیر واقعی میزانی به اندازه یک درصد را شناسایی کنیم. بنابراین در حالیکه شواهد، قاطع و مسلم نیست، این امکان وجود دارد که مباحثه وب «استراتژی ۲۰۱۰» تعداد کمی از افراد غیرفعال را ترغیب به مشارکت نموده باشد.

نتایج

مقاله حاضر شواهدی را از تجربه سازمانی دولتی با مباحثه‌ای براساس «وب» ارائه میدهد. این شواهد تقابلی جالب برای مقایسه با مطالعات موجود را که دریافته‌اند اینترنت تأثیر کمی بر مشارکت مردم

سالارانه دارد، فراهم می‌کند. بوسیله ایجاد مباحثه‌ای در وب به موازات صندوق پیشنهادات که عرف معمول است. FM CSA تعداد اظهارنظرات دریافتی را افزایش داده و طیف حوزه‌های انتخاباتی را که نظراتشان شنیده شد را گسترش داد.

همچنین موضوعاتی را که پاسخ دهندگان در آنباره اظهارنظر نمودند را وسیعتر نمود.

یافته‌های پیمایشی مبنی بر این که دسترسی به اینترنت باعث بسیج سیاسی افراد نمی‌شود بیان می‌دارد که بسیاری از شرکت کنندگان در مباحثه اینترنتی قبلاً نیز از لحاظ سیاسی فعال بوده‌اند و این فرصت برای بیان عقاید سیاسی در حوزه‌های دیگر آنان را جذب کرده است. معهدا لحن و موضوع پیامها قویاً حکایت از آن دارد که حرکاتی چند در غیرفعالان نیز صورت گرفته هرچند که این تأثیرات احتمالاً کم بوده‌اند. این شواهد بیان میدارد که اثر اینترنت بر گشودن شبکه‌های موضوعی به روی صداها و علائق جدید ممکنست اثر بیشتری بر مشارکت سیاسی داشته باشد تا بر تغییر انگیزه‌ها و توانائیهای شخص.

فرصتهای جدید مشارکت سیاسی در واقع مشارکتهای جدید در تصمیم‌گیری را جذب و در نتیجه محیط اطلاعاتی را که در آن تصمیمات سازمان اتخاذ می‌شود را تغییر می‌دهد.

این نتیجه صحیح است حتی اگر دسترسی به اینترنت باعث بسیج افراد نشود، آنگونه که بوسیله تحقیق قبلی بیان شد و یا فقط مقدار کمی را بسیج نماید آنگونه که در اینجا بحث شد. دیگر محققین بیان نموده‌اند که اینترنت ممکنست بیشترین تأثیر خود را خارج از روند عادی سیاسی یا بوسیله سرعت بخشیدن به کثرت‌گرایی که باعث تغییرات سریع در برنامه‌های کار می‌شود و یا بوسیله تسهیل فعالیتهای اعتراض‌آمیز داشته باشد (بیمبر ۱۹۹۸؛ نوریس ۲۰۰۲).

این مطالعه بیان میدارد که فن‌آوری همچنین می‌تواند نقشی مشابه در مردم سالارانه کردن فرایندهای عادی تصمیم‌گیری دولت داشته باشد. نتایج همچنین دوباره بر نقش خبرگان سطح میانی در واسطه‌گری بین گروه‌های علاقمند و مباحثات خبرگان تأکید مینماید.

نظریه‌های قدرتهای محلی (دال ۱۹۶۱) و تأثیرات ارتباطات انبوه (کاتز و لازار سفلید ۱۹۶۵) بر نقش محوری چنین پلهای ارتباطی تأکید می‌نماید. این تعجب‌انگیز نیست که تأثیر اولیه رسانه قدرتمند و جدید ارتباط چون اینترنت، عامل تقویت بخشی این عاملان باشد.

تحقیق بعدی که بر کنکاشگاه تصمیم‌گیری‌های خاص تمرکز داشته باشد مورد نیاز است. می‌باید درک خود را از اینکه چگونه افزایش مشارکت بر تصمیم‌گیری سازمان تأثیر می‌گذارد. عمق بخشیم. علاوه بر آن کنکاشگاه‌های الکترونیک مکانی مناسب برای ردیابی تأثیرات اینترنت بر مشارکت است. به تعبیردیلی سوتون کنکاشگاه‌ها جایی هستند که شرکت کنندگان باشند. با در نظر گرفتن مشکلات ردیابی و تحلیل تغییرات خیلی کوچک در مشارکت در سطح اجتماعی، تمرکز بر کنکاشگاه‌ها تحلیل پالایش شده‌تری از اشخاص شرکت کننده را تسهیل می‌نماید و در نتیجه احتمال تشخیص تأثیرات کوچک اینترنت را افزایش می‌دهد.

منابع

- Abramson, J. R., F. C. Arterton, et al. (1988). *The Electronic Commonwealth: The Impact of New Media Technologies on Democratic Politics*. New York, Basic Books.
- Beierle, T. C. (2002). *Democracy On-Line: An Evaluation of the National Dialogue on Public Involvement in EPA Decisions*. Washington D C., Resources for the Future: 80.
- Binber, B. (1998). "The Internet and Political Transformation: Populism, Community, and Accelerated Pluralism." *Polity* 31(1): 133-160.
- Binber, B. (2001). "Information and Political Engagement in America: The Search for Effects of Information Technology at the Individual Level." *Political Science Quarterly* 54(1): 53-67.
- Brady, H. E., S. Verba, et al. (1995). "Beyond SES: A Resource Model of Political Participation." *American Political Science Review* 89(2): 271-294.
- Brainard, L. A. and P. D. Siplon (2002). "Cyberspace Challenges to Mainstream Non-Profit Health Organizations." *Administration & Society* 34(2): 141-175.
- Brandon, B. H. and R. D. Carlitz (2003). "Online Rulemaking and Other Tools for Strengthening Our Civil Infrastructure." *Administrative Law Review* forthcoming.

- Cason, T. and F. Khan (1999). "A laboratory study of voluntary public goods provision with imperfect monitoring and communication." *Journal of Development Economics* 58:533-552.
- Cawley, J. H. (1992). "Sunshine Law Overexposure and the Demise of Independent Agency Collegiality." *Widener Journal of Public Law* 1(1):43-124.
- Council, N. R. (2002). *Information Technology, Research, Innovation, and E-Government* Washington, D.C., National Academy Press.
- Dahl, R. (1961). *Who Governs? Democracy and Power in an American City*. New Haven, Yale University Press.
- Dahlberg, L. (2001). "The internet and democratic discourse." *Information, Communication, and Society* 4:615-633.
- Danziger, J. N., W. H. Dutton, et al. (1982). *Computers and Politics: High Technology in American Local Governments*. New York, Columbia University Press.
- Davis, R. (1999). *The Web of Politics: The Internet's Impact on the American Political System* New York, Oxford University Press.
- Dutton, W., J. Blumler, et al., Eds. (1987). *Wired Cities: Shaping the Future of Communications*. Boston, G.K. Hall.
- Fountain, J. (2001). *Building the Virtual State: Information Technology and Institutional Change*. Cambridge, Cambridge University Press.
- Gant, J. P. and D. Burley-Gant (2002). *Web portal functionality and State government E-service*. Twenty-Fourth Annual APPAM Research Conference
- Asking "What if?" - Assessing the Public Policy and Management Implications of Social Science Research, Dallas TX, APPAM.

- Goldschmidt, K. (2001). Email Overload in Congress: Managing a Communications Crisis. Washington, D.C., Congress Online Project: 1-15.
- Grossman, L.K. (1995). The Electronic Republic: Reshaping Democracy in the Information Age. New York, Viking.
- Harpham, E.J. (1999). Going On-Line: The 1998 Congressional Campaign. American Political Science Association, Atlanta, GA.
- Katz, E. and P. Lazarsfeld (1965). Personal Influence. New York, Free Press.
- Kingdon, J.W. (1984). Agendas, Alternatives, and Public Policies. Boston, Little, Brown and Company.
- La Porte, T.M., C.C. Demchak, et al. (2002). "Democracy and Bureaucracy in the Age of the Web: Empirical Findings and Theoretical Speculations." *Administration & Society* 34(4):411-446.
- Macy, M.W. (1991). "Chains of cooperation: Threshold effects in collective action." *American Sociological Review* 56:730-747.
- Margolis, M. and D. Resnick (2000). *Politics as Usual: The Cyberspace "Revolution"*. Thousand Oaks, Sage.
- Marsh, D. (1998). *The development of the policy network approach. Comparing Policy Networks*. D. Marsh. Philadelphia, Open University Press.
- Moon, M.J. (2002). "The evolution of E-government among municipalities: Rhetoric or reality?" *Public Administration Review* 62(4):424.
- Musso, J.A., C. Weare, et al. (1999). "Designing Web Technologies for Local Governance Reform: Good Management or Good Democracy?" *Political Communications* 17(1):1-19.
- Negroponte, N. (1995). *Being Digital*. New York, Knopf.

- Noll, R., M. D. McCubbins, et al. (1984). "Regulating Regulation: The Political Economy of Administrative Procedures and Regulatory Instruments." *Law and Contemporary Problems* 57(1): 3-38.
- Norris, P. (1999). *Who Surfs? Democracy.com? Governance in a Networked World*. E. K. Kamarcik and J. Nye. New York, Hollis Publishing.
- Norris, P. (2000). *The Global Divide: Information Poverty and Internet Access Worldwide*. International Political Science Association, Quebec City, Canada.
- Norris, P. (2002). *Democratic Phoenix: Political Activism Worldwide*. New York, Cambridge University Press.
- O'Looney, J. (1992). "Fractured Decision Making: Sunshine Laws and the Colliding Roles of Media and Government." *National Civic Review* : 46-56.
- Olson, M. (1971). *The Logic of Collective Action: Public goods and the theory of groups*. Cambridge, MA, Harvard University Press.
- Putnam, R. D. (2000). *Bowling Alone: The Collapse and Revival of American Community*. New York, Simon and Schuster.
- Sadow, J. D. and K. James (1999). *Virtual Billboards? Candidate Web Sites and Campaigning in 1998*. American Political Science Association, Atlanta, GA.
- Sell, J. and R. Wilson (1991). "Levels of information and contributions to public goods." *Social Forces* 70(1): 107-124.
- Spyke, N. P. (1999). "Public participation in environmental decision making at the new millennium: Structuring new spheres of public influence." *Boston College Environmental Affairs Law Review* 26: 263-313.

- Stanley, J.W. (2002). *Participation, Democratic Deliberation, and the Internet: Lessons from a National Forum on Commercial Vehicle Safety*. School of Policy, Planning and Development. Los Angeles, University of Southern California.
- Stanley, J.W., C. Wear, et al. (Forthcoming). *Participation, Deliberative Democracy, and the Internet: Lessons from a National Forum on Commercial Vehicle Safety*. *Prospects for Electronic Democracy: A Multidisciplinary Inquiry*. P. Shane.
- Streeter, T. (1997). *Blue Skies and Strange Bedfellows: the Discourse of Cable TV*. *The Revolution wasn't televised: Sixties Television and Social Conflict*. L. Spigel and M. Curtin. New York, Routledge: 221-242.
- Thomas, J.C. (1995). *Public participation in public decisions*. San Francisco, Jossey-Bass Publishers.
- Verba, S. and N.H. Nie (1972). *Participation in America: Political Democracy and Social Inequality*. New York, Harper and Row.
- Verba, S., K.L. Scholzman, et al. (1995). *Voice and Equality: Civic Voluntarism in American Politics*. Cambridge, MA, Harvard University Press.
- Walters, L.C., J. Aydelotte, et al. (2000). "Putting more public in policy analysis." *Public Administration Review* 60: 349-359.
- Wear, C. (2002). "The Internet and Democracy: The Causal Links between Technology and Politics." *International Journal of Public Administration* 25(5): 659-692.
- West, D.M. (2002). *State and Federal E-Government in the United States, 2002*. Providence, Taubman Center for Public Policy, Brown University.
- Wilhelm, W. (1998). "Virtual Sounding Boards: How deliberative is on-line political discussion?" *Information, Communication, and Society* 1(3): 313-338.